

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Jahrbuch für das Oldenburger Münsterland

Vechta, Oldb, 1969-

Gretchen Grosser: Immer eerst bit tjoon tälle

urn:nbn:de:gbv:45:1-5285

Gretchen Grosser

Immer eerst bit tjoon tälle

Wiehnachten schäl ja äigentlik Free weese appe Wareld un somäd uk inne Famieljen. Dät is oaber man loange nit so.

Bie uus in Huus hieden uk wie düt Jiehr uunferwoars unnern Wiehnachtsboom Uunfree, un juust iek waas deeran schäild. Deerbie kuud iek wäil toufree weese, n' Kraalebeend hiede Kristkindken mie broacht, juusso as iek mie dät wonsked hiede. Oaber, iek kreech wät leeter fon min Suun noch n'Geschoank, froai ienwickeld in goulden Päpier. Handich pakkede iek dät groote Paket uut un tou'n Foarschien koom ansteede en fon mie ferwachtet Bouk n'Kalender. Fluks bekeek iek mie do twelich Bleede määd gans oarige Figöake, wiermääd iek niks ounfange kon. Nu wüül iek sjoo, wäl wäil sukke roare Bielden moalt un troalde dän Kalender uume. Do wude iek toumoal so dul, 29.80 DM kostede sun Kalender, so stuid dät deer. Iek fäng oun tou remänterjen: Sofuul Jäild eenfach so wächsmiete, bloot foar sun döasigen Kalender. Unner do Bielden kon iek mie niks foarstaale. Iek hääbe ja al n'Kalender fonne Anker-Apotheke in Westrhauderfehn, die häd flugge oolde Bielden määd Huuse un Landschaften fon fröier un aleer, un die kostet niks, oaber 29.80 DM!

As iek mie dan wier n'bittje bedoart hiede, kwaad min Sweegersuun tou mie: „Mama, das ist aber nicht schön von Dir, daß du so reagierst. Kennst du denn nicht den Maler Salvador Dali? Das ist der Maler unseres Jahrhunderts, ein Surrealist!“

„Noa, dän Moaler kanne iek nit, iek kanne bloot Ljude, do Bouke schrieuwe“, moaste iek bekanne. „Mama, dann bist du ein Kulturbanause!“ liet Andreas mie wiete. Alfred keek mie do noch moal fonne Siede tou, häu ju Doore ticht un geen wier wäch in sien Wohnung. Hie häd sik dän ganse Hillicheeuwend nit wier bie mie sjoo lät. Dät benoarde mie so läip, Wiehnachten waas nit bloot foar mie ferduurwen, iek hiede daach eerste ljauer bit tjoon tälle skould.

1. Januoar 2000 hääbe iek dän juuroable Kalender fon dän bekoanden Moaler un Surrealisten Salvador Dali, geboren 11.5.1904 in Figueras, Katalonien, stuurwen 23.1.1989 in Figueras, in uus Köakene anne Muure hoanged.

Gretchen Grosser

Hälpt mie!

Dät waas en Dai! Ju Sunne hiede dät nit roaked, truch dän tjukke Dook tou kuumen, dän ganse Dai nit. Juun Eeuwend wai wude dät aal noch läpper. Me kude neen Hounde foar de Oogene sjoo. Un iek moaste noch addeel in't Täärp. Wie hieden Chorprobe. Failje doaste iek deer nit, waas ja boalde Wiehnachten, un wie moasten noch ful üübje foar dät Adventskonzert.

Bie't Sjungen moaste iek altied wier deeran toanke, wo iek wail wier ätter Huus toukoom. Dät is en loangen Eende fonne Säärke bit ätter Hollnerfoan, un iek moaste ja uk altied an't Säärkhoaf foarbie.

Do waas iek oaber gans bliede, as min Fjuund buute bie mien Rääd stude un mie ouhoalje wüül. Mon, wät waas iek bliede. Nu hougede iek neen Nood moor tou hääben. Wie bee sunt dan tou Fout ieuwenske uus Reede an ätter Huus ronnen. An't Fiehren waas uk goar nit tou toanken. Wie moasten so al appaasje, dät wie ap uus Paad bleuwen un nit juun do Peele deerieuwenske statten. Tou ju Tied roate dät bie uus noch neen Sträitenlaampen, ochwät, nit moal en Sträite. Dät roate bloot uus Sounddom.

Un dät waas so tjuusterch, pikketjuusterch! Dät waas gans uunheelik, un dät wude noch läpper, as wie ieuwenske Akkewülkes Huus toumoal fon wieden häär en Stämme bölkjen heeren. Nit uuttoutoanken, wan iek nu alleenich weesen waas! As wie wät fäärekoomen, saachen wie een gans littjet Lucht, wät aal ap-un deelgeen. Dät waas wail wäl, die deer mädn' Taaskenlucht wänkede. Un dät noodelke Roupn wude aal fäller. Wie ronnen noch en Aantje fääre, bit wie ap glieke Höchte fon dät Lucht wieren un ruupn twisketruch altied wier: „Wie kuume. Wie sätten uus Reede an n'Peel, pakkeden uus anne Hounde un geen mädnunner uur dät loange Spaal ap Onnols Dannen tou. Immer wier heerden wie: „Hälpt mie!“ So wieren wie dan al gau bie dän Mon, die bäkouwe liekap midde ap dän Äkker stude un nit moor wisde, wier hie waas. In dän tjukke Dook hiede hie sik totaal ferdwääl.